

بررسی تغییرات فاکتورهای خونی و بیوشیمیایی سرم متعاقب استفاده از دو داروی آسپرومازین و پروپوفول با استفاده از روش بیهوشی عمومی داخل وریدی (TIVA) در سگ های بومی

مصطفی نوربخش^۱، پیمان کیهانی^۲، محمد احمدی^{۳*}، اشکان صادقی^۴.

۱. استادیار گروه علوم درمانگاهی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

۲. استادیار گروه علوم درمانگاهی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

۳. دانشجوی دکتری عمومی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

۴. دانشجوی دکتری عمومی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

dr.ahmadi1317@gmail.com

مقدمه: بیهوشی دامپزشکی پیوسته در حال پیشرفت و تغییر است و انجام تحقیقات تجربی و بالینی سبب گسترش روز افزون مرزهای این زمینه علمی شده است. در حال حاضر نگرش به بیهوشی دامپزشکی بیشتر به صورت کاربرد داروهای چندگانه (Drug Multimodal) می باشد. روش کار: بدین منظور، تعداد ده قلابه سگ بالغ در سنین بین ۳-۲ سال بمدت ۱۰ روز از همه نظر یکسان سازی شده و آزمایش خون اولیه بر روی آنها انجام شد. سپس، داروی آسپرومازین با دوز ۰/۱ تا ۰/۰۵ به میزان محاسبه شده بصورت IV و پس از ۱۰ تا ۱۵ دقیقه، داروی پروپوفول نیز با دوز ۴ تا ۶ به میزان محاسبه شده و بصورت IV تزریق گردید. نمونهگیری ثانویه انجام شد و نتایج مورد بررسی قرار گرفت. بحث و نتیجه گیری: طبق تجزیه و تحلیل تغییرات فاکتورهای مورد نظر مشخص گردید که پس از تزریق داروها، تفاوت معنی داری در فاکتورهای Hemoglobin, Sugar Blood Fasting, Triglycerides, SGPT, Phosphatase Alkaline مشاهده شد. با توجه به افزایش مشاهده شده در فاکتورهای فوق الذکر، توصیه میشود استفاده ترکیبی از این دو دارو در سگهای مبتلا به بیماریهای قلبی عروقی، آمفیزم ریوی، دیابت و همچنین مبتلایان به اختلال آنزیمهای کبدی از نوع کلستاتیک (آسیب مجاری صفراوی و داخل کبدی)، بیماریهای استخوانی، پرکاری تیروئید و unit D محدود گردد.

کلمات کلیدی: آسپرومازین، بیهوشی، پروپوفول، سگ، فاکتورهای سرمی.

بررسی تاثیر روغن سیاه دانه بر روند ترمیم زخم پوستی در موش صحرایی

مصطفی نوربخش^۱، اشکان صادقی^۲، محمد احمدی^{۳*}.

۱. استادیار گروه علوم درمانگاهی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

۲. دانشجوی دکتری عمومی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

۳. دانشجوی دکتری عمومی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، ایران

dr.ahmadi1317@gmail.com

مقدمه: مطالعه دامپزشکی سنتی همچون سایر علوم از آزمون و خطا به وجود آمده است. هم اکنون در بسیاری از کشورهای توسعه یافته، استفاده از گیاهان دارویی وطب سنتی در درمان بسیاری از بیماری ها از جمله درمان زخم ها، فشارخون، دیابت و بسیاری از عوارض دیگر به کار میروند. روش کار: بدین منظور، تعداد ۲۴ سر موش صحرایی در محدوده وزنی ۲۲۵ گرم بمدت ۱۰ روز از همه نظر یکسان سازی شد. سپس، حیوانات به ۴ گروه شش تایی: شاهد، گروه کنترل، روغن سیاه ۲درصد(جراحی ۱)، ۵درصد(جراحی ۲) و ۱۰درصد(جراحی ۳) تقسیم شدند. محل ایجاد زخم بر روی قسمت میانی از پشت حیوان بود. روش بیهوشی رت ها کتامین با دوز ۶۰ mg/kg و داروی زایلازین با دوز ۶ mg/kg استفاده شد. زخم پوستی تمام ضخامت به وسیله شابلون ۱در ۱ در ناحیه مذکور ایجاد شد. بلافاصله پس از ایجاد زخم، محل مورد نظر با سرم فیزیولوژی شست و شو داده شد. نمونه گیری در روزهای ۱، ۷ و ۲۱ از شروع آزمایش انجام شد و مساحت زخم نیز هر ۴۸ ساعت یکبار تا بهبود کامل زخم اندازه گیری شد. وسعت زخم در روز اول به عنوان ۱۰۰درصد در نظر گرفته شد و وسعت زخم در روزهای بعد با مساحت آن ها در روز اول مقایسه شد. به منظور بررسی آماری نتایج درصد بهبودی زخم گروه های مختلف طی تمام روزهای درمان بر اساس آزمون ANOVA way one و Tukey با یکدیگر مقایسه شدند. بحث و نتیجه گیری: طبق بررسی های هیستوپاتولوژیک و تجزیه و تحلیل تغییرات فاکتورهای مربوط به بهبود زخم مشخص گردید که روغن سیاه دانه، تفاوت معنی داری در فاکتورهای مربوط به بهبود زخم نسبت به گروه شاهد ایجاد کرد.

کلمات کلیدی: ترمیم زخم، سیاه دانه، موش صحرایی.